Þú skalt taka eftir því, að alt hið skapaða er gott í eig-
-inlegum skilningi. Þegar því eitthvað skapað eða [illegible]
vanalegt er kallað annað, þá er það samt ekki alt ilt eða sjálft
heldur að vöntun hinns góða sem því fylgir. Hið einkanlega illa
[illegible] og tímans eða aldar, og sem tímanlegt er það er það sjálfkosið
frá eilífð, eins og t. a. m. heimsleysið, sem var og gjörði í and-
-an heimsskapnaðinum. Það kemur því ekki að [illegible] til, og því
hefur það auðvitað hættið. Guð skapar í tímanlegt, og með
því móti útleggur hann hið illa, þegar hann [illegible]
-ur. Taktu nú eftir: Spurningin hvernig hið illa, meinar jeg að
sje upp komin af misskilningi; það hið illa, sem ekki er í
náttúrunni, og að [illegible] og syndarinnar, gjörðanna og
hlutanna, sem [illegible] skaða þeirra er láta gjörendurnar leggja í sér.
Jeg skal segja þjer nokkuð; því þá sérðu skilninginn, sem
eitthvað tilveranda sje ilt, þá er eins og jeg sagði þjer, hið eigin-
lega illa ekki annað: hið [illegible] illa ekki annað
en vöntun hins annars, eða ekki góða sjálfs. Þannig segir
Augsborgarjátningin, að maðurinn hafist með synd (s.
-andinum gjörandanum), þá er samt þessi sama synd ekki
samt annað en vöntun að elska hins rjetta og góða og dáðar;
og að koma til vöntun rjettrar hugsunar; því væri hugsunin
og elskan og tilfinningin rjett, þá mundu gjörendurnar fljótt leiðrjettast og verða rjett. Jeg vísa þjer á útleggingu Lúthers á
[illegible], eða á þann. Nú set jeg að þessar syndir vildu
samt ekki leiðrjettast, þó að maðurinn elskaði hið rjetta, og
skyldi við gjörendurnar — en það skeður einkanlega, ef
hann tekur hvað [illegible] og ákaflega með [illegible], og sjúkdómi
[illegible], [illegible] — því annars tíðu gjörendurnar
að vera mjög sterk einhverri [illegible], og væri þá
kallað — (s. gjörandin) náttúrulega ilt ([illegible]).
Jeg vil segja þjer það, að hún, eða þær, væru þá veikir náttúr-
-unnar eða [illegible] sjúkdómar. Þá mættu og sjá það, að
hið [illegible] góða, væri [illegible] heilbrigði náttúr-
-unnar, eða einkanlegt frelsi frá ástríðunni, og ástríðan eða
vöntun frelsisins, eða með öðrum orðum heilbrigðinnar
og þessvegna vöntun gjörðanna. Jeg skal líka segja þjer það,
að þessi [illegible] sem sjúkdómarnir ekkert annað en vöntun
heilbrigðinnar, eða vöntun hins góða ásigkomulags mannsins.
Þá má svo segja sem heilbrigðin og frelsið sje náttúrunnar
vanalegra, en sjúkdómurinn. Heilbrigðin og frelsið nátt-
-úrunnar í manninum, eru þá náttúrlega fullkomin [illegible]
-ar, en sjúkdómurinn ólag. Þannig [illegible] skoða það rjett-
-ur í heimspekinni — en hún alltaf minnka [illegible] leiðindana!...